

PROBLEMY SZKOLNE MARATON drugiego półrocza

Zakończyły się „gorące dni” w szkołach podstawowych, minął okres wywiadówek, podsumowano wyniki nauczania w pierwszym półroczu. Jakże są te wyniki? Na 94.363 młodych obywateli w wieku od 7 do 14 lat ponad 50 tys. rozpoczęło drugi semestr bez ocen niedostatecznych. Z kolei — ponad 14 tys. — z niedostatecznymi. 14,4 proc. wynosi odsetek ocen niedostatecznych. Jest to odsetek duży, taka jest również ocena Kuratorium.

Nie jest on zresztą czymś nowym, w ciągu ostatnich lat utrzymuje się mniej więcej na tym samym poziomie. W ubiegłym roku np. wyniósł ok. 15 proc. Pewną prawidłowością stało się również, że w miarę zbliżania się roku szkolnego ku końcowi odsetek niedostatecznych maleje, by na końcu roku zatrzymać się na poziomie 5 proc.

Nasuwa się tu więc pytanie dlaczego po pierwsze tak duży procent niedostatecznych, a po drugie w jaki sposób może obniżyć się tak znacznie na koniec roku? Sprawa jest skomplikowana i nie można jej upraszczać przez wysuwanie jakichś jednokierunkowych zarzutów. Na tzw. poziom klasy składa się wiele czynników, a m. in. indywidualne zdolności dzieci, warunki domowe, program nauczania i zdolności pedagogiczne nauczyciela itd. Dopiero wypadkowa tych wszystkich czynników daje pełny obraz przyczyn takiego, a nie innego stanu rzeczy.

Jeżeli jednak w tym określonym stanie rzeczy w ciągu następnego półrocza poziom nauczania może podnieść się wydatnie, to chyba znów nasuwa się pytanie: dlaczego? Niezaprzeczalnie dzięki współpracy nauczyciela i rodziców, a także dzięki wysiłkowi obu stron: ucznia i nauczyciela. Obu stron bowiem duża liczba błędów nie przynosi zaskoczenia. Dla ucznia jest to groźna „repetycja” klasy, dla nauczyciela — nie najlepsza opinia u władz. W dodatku rad szkoła wisi, jak przysłówko miecz Damoklesa, „ministerialne 5 procent”, których nie powinna przekroczyć. Warto przy okazji powtórzyć kilka słów sprawie, która wywołała w swoim czasie sporo kontrowersyjnych opinii. Przed kilku laty Ministerstwo Oświaty, opierając się na realnych danych z lat ubiegłych, „zaplanowało” w skali ogólnopolskiej odsetek niepromowanych na 1 proc. W głównej mierze chodziło o możliwość ustalenia ile w danym roku młodzieży ukończy szkoły, ile przejdzie do gospodarki narodowej, jednym słowem o prawidłowe planowanie kadr dla produkcji.

Oczywiście, ustalenie liczby niepromowanych może mieć strony ujemne, jeśli przestrzeżone jest zbyt rygorystycznie z jednej strony, a z drugiej — jeśli szkoła zaczyna troszczyć się o zmniejszenie liczby ocen niedostatecznych w drugim półroczu, zamiast zapobiegać im w pierwszym. Zdarzało się, że „wstajemniczeni” młodzi ludzie nie uczyli się, licząc na to, że i tak muszą przejść do następnej klasy, bo nie zmieszczą się w tych 5 proc. Mielimy nadzieję, że się zmieścili. Jak nas informuje Kuratorium, nie było wypadku pociągnięcia szkoły do odpowiedzialności za przekroczenie tego procentu.

Alte zarządzenie ministerstwa ma jeszcze inny i chyba najistotniejszy aspekt — mobilizacji nauczycieli i młodzieży do zwiększenia wysiłku, do systematycznej nauki i w efekcie ustalenie tych 5 proc. jako granicy górnej, a nie dolnej. Drugoroczność, to bardzo drogi prezent, który społeczeństwo ofiarowuje swym wcale nie najlepszym synom i córkom. Powtarzanie klas kosztuje w skali krajowej miliony złotych. Dlatego troską wszystkich zainteresowanych powinno być ograniczenie tego zjawiska do minimum.

Jest na pewno wiele sposobów zainteresowania rodziców dobrymi wynikami w nauce ich dzieci. Zresztą w tym kierunku sporo u nas zrobiono. We wszystkich szkołach działają zespoły pomocy koleżeńskiej, w których pod opieką wychowawcy, dzieci słabsze odrobią lekcje z dziećmi zdolniejszymi. Dalsze zacieśnienie uległy też kontakty między szkołą a domem. Przyniósł się do tego też nowy system prowadzenia wywiadówek, wykluczający możliwość publicznego omawiania ocen poszczególnych uczniów.

Kuratorium stara się, by spotkania te przebiegały w jak najprzyjemniejszym nastroju. Już w wielu szkołach organizuje się wstępnie pokazy filmów o tematyce pedagogicznej, pogadanki i odczyty również na tematy wychowawcze, wystawy prac dziecięcych, imprezy z występami dzieci itd. Te momenty mają służyć wytworzeniu atmosfery, w której możliwa jest szczerza, bezpośrednia rozmowa, jakiej serdeczniejsze zbliżenie między ludźmi, którzy o tych samych dzieciach mówią przeciw „nasze dzieci”.

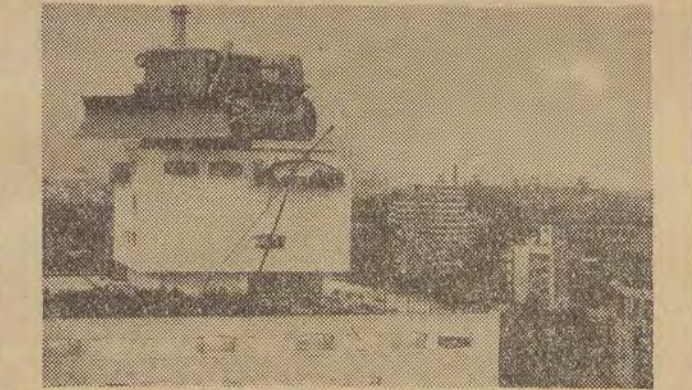
Jakież wnioski z tych naszych rozważań? Chyba pierwszym zadaniem szkół powinno być likwidacja „maratonu do 5 procent” w drugim półroczu. Gdyby po pierwszym półroczu odsetek niedostatecznych był mniejszy (a przecież jest to możliwe), to mniejszy niż 5 proc. byłby również odsetek niepromowanych. A przecież chodzi o to, aby był on coraz niższy. To jest wspólny interes społeczny.

T. WOJCIECHOWSKA

Pomysłowa reklama

Jedną z firm japońskich zastosowała niedawno oryginalną formę reklamy swoich wyrobów — na gmachu firmy w centrum Tokio umieszczony został gigantyczny rozmiarów buldożer, dla większego efektu podświetlony jeszcze specjalnymi reflektorami. Maszyna jest oczywiście tylko makietą, lecz jej imponująca wielkość i blizująca blacha — mają swoją wagę... Wynosi ona 60 ton. Buldożer przekracza prawie trzykrotnie rozmiary zwyczajnego sypiacza, gdyż długość makiety ma 19 metrów, a wysokość — ponad 8 metrów.

CAF — PANA

160.000 DODAWAN NA SEKUNDE

Nowojorski ośrodek obliczeniowy firmy „Univac”, obsługujący wiele instytucji, posiada 5 elektronicznych maszyn cyfrowych. Ich łączna moc obliczeniowa wynosi około 160.000 dodawan na sekundę.

MASZYNY Z RODZINNYMI SKŁONNOŚCIAMI

Jedną z największych w świecie rodzin automatycznych maszyn matematycznych jest amerykańska IBM 360. Poszczególne jej moduły oparte na zunifikowanych elementach konstrukcyjnych, łatwo dają się zesta-

wić — wszelkie tkaniny kąpielowe, ręcznikowe, pościelowe, chusteczkowe, niemało asortymentów tkanin dekoracyjnych i sukienkowych i inne. Tym czasem reklama tych wysokojakościowych tkanin wydaje się być zbyt skromna. Nie są one dostatecznie eksponowane na rynku i wskutek tego ich cenne walory nie docierają często do świadomości zwłaszcza mniej wyrobionych odbiorców.

Obok tych pozytywnych efektów pracy naszego przemysłu bawełnianego nie brak i zjawisk ujemnych, na co również zwraca uwagę wspomniana analiza. Mowa tu o grupie tkanin zakwalifikowanych do klasy „C”.

Jakie były najczęstsze przyczyny dyskwalifikacji tkanin? Przede wszystkim nadmierna kurczliwość, nieestetyczny wygląd oraz nietrwałe wybarwienie. Często z tych tkanin, z owej najniższej grupy „C” wykazała jeden z tych mankamentów (np. kurczliwość): znalazły się jednak i takie, które okazały

Mistrzowie i brakoroby

Rewelacje pewnego »abecadła«...

byle trudność to okazja do wypuszczenia na rynek tkaniny-braku.

Że nie jest to opinia bezpodstawna — dowodzą wyniki badań, przeprowadzonych ostatnio w Centralnym Laboratorium Przemysłu Bawełnianego w Łodzi.

Pracownicy tej instytucji zbadali i ocenili 123 artykuły przemysłu bawełnianego, wyprodukowane w 221 wersjach kolorystycznych. Przy ocenie za stosowano klasyfikacje do poszczególnych grup jakościowych, przy czym ustalono, że klasa A oznacza wyroby reprezentujące najwyższy standard światowy; klasa B — standard dobry krajowy; a klasa C — wyroby poniżej wymagań, czyli inaczej mówiąc tzw. braki.

Wyniki tego niecodziennego „abecadła” okazały się niezwykle pouczające. Wskazywały bowiem na zbyt mało dotychczas eksponowane różnicowanie jakościowe poszczególnych asortymentów tkanin, co w konsekwencji sprzyjało się do zacierania różnicy między dobrą a złą robotą producentów.

Dokonała w Centralnym Laboratorium analiza udokumentowała, że nasz przemysł bawełniany może się pochwalić wieloma asortymentami tkanin klasy „A”, a więc reprezentującymi najwyższy światowy standard. Zaliczyć do nich należy przede wszystkim popeliny płaszczowe i koszulowe, da-

łozdże dobrą robotę, ale przez sam fakt częstego występowania... demoralizują ją. Trudno bowiem wytłumaczyć niejednemu robotnikowi, że przez własne niedbalstwo spowodował stratę tyłu a tyłu to metrów tkaniny, skoro wszyscy w zakładzie wiedzą, że wskutek nadesłania do zakładu nie takiego jak potrzeba barwnika, czy nie takiego jak należało surowca marnuje się nierzadko cała partia towaru; że należy oszczędzać najmniejszy kłaczek bawełny skoro źle skonstruowana lub niewłaściwie konserwowana maszyna szarpie przedzie na strzepy itp.

Tego rodzaju utrudnień natury obiektywnej w zakładach nie brak. Powtarzają się one od lat, choć od lat mówi się o tym i na fabrycznych naradach wytwórczych i na konferencjach najwyższego szczebla. Co gorsza jakość nie słychać o wyciąganych z tego powodu poważniejszych w stosunku do winowajców, konsekwencjach. Najczęściej kończy się wszystko na karach

Ze świata

Ciekawostki

wiad w kompleksy, przystosowane do konkretnych życzeń odbiorcy.

„DNIĘPR” DLA PRZEMYSŁU
Związek Radziecki rozwija serijną produkcję cyfrowej maszyny tranzystorowej typu „Dniepr”. Jej głównym przeznaczeniem jest automatyczne sterowanie procesami produkcyjnymi w przemyśle.

MIKROMINIATURYZACJA...
W jednym z amerykańskich instytutów badawczych prowadzone są prace nad mikrominiaturą maszyn matematycznych. Układy jej w jednym centymetrze objętości mają zawierać kilka tysięcy odrębnych elementów elektronicznych.

Ważnym jednak obiektywnym. Przeszkody faktyczne, niezależne od złej czy dobrej woli danego producenta tkanin — istnieją. Są to zjawiska o tyle groźne, że nie tylko utrudniają

K. WYRZYKOWSKA

Dzień powszedni Temidy

Koledzy, rodzina i... rozsądek

— Co, ze mną się nie napijesz? Przecież nie jesteś „zielony listek” — szemrał uwodzicielsko nad uchem kierowcy, wymachując buldożerem „dowodem przyjaźni”.

Jak tu odmówić tak serdecznym(!) za prośbami. Złazcza, że pan Ryszard w żadnym wypadku za „zielonego listka” uchodzić nie chciał. Przyjaźń więc została przypieczętowana mocnym trunkiem. Z tym, że przyjaciel poszedł do domu, Ryszard M. zaś zasiadł do kierownicy służbowego „Zuka”, skąd — dzięki czujności

patroli służby milicyjnej — wyładował w Komendzie Ruchu Drogowego MO!

Dalej sprawy potoczyły się zwykłym w takich wypadkach trybem: przyjaciel dawno już zapomniał o kaucji, Ryszardowi M. wymówiono za pracę, a prokurator wytoczył przeciwko niemu akt oskarżenia. Finał rozegrał się parę dni temu przed Sądem Powiatowym dla m. Łodzi, który — za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwym (Ryszard M. miał we krwi 2 promille alkoholu) — skazał ofiarę przyjacielskiego poczęstunku na karę 2,5 tys. zł grzywny, pozbawiając go nadto prawa prowadzenia pojazdów z mechanicznymi na przeciąg lat dwu.

Powie ktoś — przecież nic się nie stało. To prawda, ale stać się mogło. Autorytety medyczne stwierdzają, że już 1 promil alkoho-

zgodził się na oblanie tego spotkania. A dziś odpowie za to przed sądem...

Koledzy, przyjaciele, rodzina... Nikt przecież, jeśli nie jest nałogowym alkoholikiem (takich zaś wśród kierowców — mam nadzieję — nie ma) nie pije wódki sam. Pije raczej z racji okazji, w towarzystwie swoich bliskich, czy też nawet mniej mu bliskich ale dobrze znanych i dobrze mu życzących osób.

Wiosna za pasem, rozpoczął się motorowy sezon, na drogach robi się coraz tłoczniej. Pijany człowiek za kierownicą staje się coraz niebezpieczniejszy.

Organa bezpieczeństwa ruchu drogowego wykazują dużą aktywność w walce z tą plagą. Rozwijają szeroką działalność nie tylko represyjną, ale i profilaktyczną, organizują spotkania z kierowcami itp. Tylko pośredni sprawy pozostają w cieniu, kusiście bez twarzy...

Nie ma wprawdzie takiego przepisu, który by określał karę za picie z kierowcą; nawet wtedy, kiedy kusiciel ma pełną świadomość, że pije z człowiekiem, który za chwile siądzie za kierownicą. Można nad potrzebą takiego przepisu dyskusować, ale można też już dziś takich określać z nazwiska, a przynajmniej z nazwiska, a przynajmniej zobowiązać skutki swych „przyjacielsko-rodzinnych przyśług”...
JANUSZ KRAJEWSKI

